

Arrest

nr. 113 116 van 30 oktober 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2013 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2013 met referentnummer X in de zaak met rolnr. X

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 9 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) diende op 09.04.2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 20 januari 2011 verwierf verzoeker het verblijfsrecht op basis van een zelfstandige activiteit bij CVOA Nacar.

1.3. Tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) diende op 22.04.2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving, dit in functie van verzoeker, haar echtgenoot. Zij verwierf op niet nader bepaalde datum eveneens een verblijfsrecht.

1.4. Op 24 oktober 2012 kreeg verwerende partij informatie waaruit blijkt dat verzoeker retroactief werd geschrapt als zelfstandige.

1.5. Op 28 januari 2013 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd betekend op 20 februari 2013.

Zij vormt de eerst bestreden beslissing die getroffen werd t.a.v. verzoeker en die aangevochten wordt in het annulatieberoep met als rolnr. 124 971. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene deed een aanvraag tot verklaring van inschrijving op 9.04.2010 en verwierf het verblijfsrecht op 20.01.2011 op basis van een zelfstandige activiteit bij Nacar, coöperatieve genootschap met onbeperkte aansprakelijkheid (ondernemingsnummer 887000761).

Uit recente informatie van de RSVZ blijkt echter dat de aansluiting van betrokkene bij het sociaal verzekeringsfonds geschrapt werd over de gehele periode van aansluiting, van de begin datum 09.02.2010 tot 31.12.2010. Uit onderzoek van de RSVZ is immers gebleken dat betrokkene nooit effectief een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend (zie informatie in het administratief dossier). Betrokkene wist dus de Belgische autoriteiten te misleiden om het verblijfsrecht erkend te zien door gebruik te maken van documenten die niet overeenstemden met de werkelijkheid. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevende aard om het verblijfsrecht toe te staan.

Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Vandaar dat er dan ook een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.”

1.6. Op 28 januari 2013 trof de verwerende partij eveneens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd eveneens betekend op 20 februari 2013.

Zij vormt de tweede bestreden beslissing die getroffen werd t.a.v. verzoekster en die aangevochten wordt in het annulatieberoep met als rolnr. 124 998. Zij is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkenen verkregen het recht op verblijf in functie van de echtgenoot en vader, [Y. I. F.] [...]. De echtgenoot – en vader – van betrokkenen kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij het verblijfsrecht op frauduleuze wijze verkregen heeft. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 septies van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf (zie voor de concrete motivatie de beslissing van de heer [Y.] [...]).

[Y. N. S.] heeft zelf intussen een reguliere activiteit opgebouwd als werkneemster. Betrokkene kan echter in eigen hoofde, overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 1° het verblijfsrecht niet verder uitoefenen. Betrokkene heeft immers de arbeidskaart B verkregen als familielid van een burger van de Unie en niet omdat zij aan de voorwaarden voldeed overeenkomstig de overgangsmaatregelen, zoals bepaald in het KB van 9.06.199[9] houdende uitvoering van de wet van 30.04.1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, als loontrekkende in een knelpuntberoep. Zij voldoet daardoor niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 69 sexies van het KB van 8.10.1981 om in eigen hoofde toepassing te kunnen genieten van art. 50 en 51 van datzelfde KB.

Voor zover er humanitaire bezwaren zouden met betrokkene tot de echtgenote en het kind overeenkomstig art. 42ter §1, 3de lid van de wet vn 15.12.1980, dient te worden vastgesteld dat betrokkenen het verblijfsrecht ontleenden aan het frauduleus bekomen van het verblijfsrecht door de

echtgenoot/vader. Bovendien zijn echtgenote en kind beiden eveneens houder van een EU-nationaliteit, wat hen moet is staat stellen in elke lidstaat naar keuze te integreren, een gezinsleven op te bouwen, medische verzorging te genieten, de taal te leren, e.d.m. toch voor zover ze in die lidstaat op één of andere manier kunnen voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Uiteraard is er ook nog het alternatief om in de eigen EU-lidstaat zich terg als gezin te vestigen.

Overeenkomstig art. 42ter§1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenote, [Y.N.S.] en de dochter, [Y. M. I.] aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben.”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Aangezien de tweede bestreden beslissing onder meer verwijst naar de eerste bestreden beslissing, verzoekers echtgenoten betreffen en de verzoekschriften, opgesteld door dezelfde raadsman, nagenoeg identiek zijn, worden de beroepen met de rolrs. 124 971 en 124 998 gevoegd.

2.2. Verwerende partij werpt in haar nota inzake het beroep met als rolnr. 124 998 op dat het beroep onontvankelijk is. Zij preciseert dat grieven uiteengezet worden met betrekking tot de eerste bestreden beslissing die ten aanzien van verzoeksters echtgenoot werd getroffen en dat middelen die ontwikkeld worden met betrekking tot een andere akte dan de bestreden akte, onontvankelijk zijn.

2.3. Verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar kritiek aangezien de tweede bestreden beslissing minstens gedeeltelijk in causaal verband staat met de eerste bestreden beslissing en er in de aanhef ook naar verwijst. Het causaal verband blijkt ook uit het gestelde in punt 1. De Raad kan niet besluiten tot de onontvankelijkheid van het beroep indien verzoekster grieven uit inzake de eerste bestreden beslissing waarnaar de tweede bestreden beslissing verwijst, ook al betreft het een reproductie van het verzoekschrift van verzoeker.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep met als rolnr. 124 998 wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

- Voor wat betreft het beroep met rolnr. 124 971

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker op, “*Schending van art. 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, iuncto schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; schending van art. 3 EVRM. schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het materieel motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van art. 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*”

Verzoeker betoogt als volgt:

“De motiveringsverplichting zoals aangegeven in art. 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsverplichting van bestuurshandelingen en verder uitgewerkt en gespecificeerd in art. 62 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat elke administratieve beslissing met motieven moet worden omkleed. Verder moet deze evident materieel afdoende worden gemotiveerd in die zin dat zij een eigen beoordeling maakt, op basis van de gegevens in het administratief dossier voorhanden, die een zorgvuldige in feite en in rechte gemotiveerde beslissing uitmaken.

De bestreden beslissing is INTEGRAAL gebaseerd op vermeend frauduleus karakter van de zelfstandige activiteit.... Als enige leidmotief voor de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat uit 'recente informatie' van de RSVZ blijkt dat de aansluiting van betrokkene geschrapt werd over de gehele periode van aansluiting.

Hieruit wordt zonder meer afgeleid dat de verzoeker de Belgische autoriteiten heeft misleid om het verblijfsrecht erkend te zien door gebruik van documenten die niet met de werkelijkheid overeenstemden.

In de bestreden beslissing wordt nergens vermeld over welke precieze documenten het handelt, wanneer men verwijst naar de 'recente informatie'.

De verzoeker heeft enkel kennis van een brief van 14 augustus 2012, die door hem wordt gecontesteerd. de brief van 14 augustus 2012 kan in de bestreden beslissing van 28 januari 2013 nauwelijks 'recent' worden genoemd, zodat niet kan worden aanvaard, dat dit bericht na meer dan een half jaar nog als basis van de beslissing wordt aanzien.

Verder moet worden aangegeven, dat dit bericht van de RSVZ een louter administratief bericht betreft, dat wordt gecontesteerd door de beslissing van de algemene vergadering van 6 april 2011, waarvan in de bestreden beslissing niet wordt beweerd, laat staan bewezen dat het een vals document zou betreffen. Het verslag van de A.V., waarin de vraag naar ontslag door de verzoeker wordt aanvaard en de overdracht van aandelen wordt geregeld, is een neergelegd, officieel document, waarvan in de bestreden beslissing nergens wordt beweerd/bewezen dat het een vervalsing is.

Indien de brief van 14 augustus 2012 wordt aanvaard als element van bewijs, wordt deze op afdoende wijze door het voormeld verslag gecounterd, minstens is de waarde van de beide bewijsstukken gelijk(w)aardig.

In die zin is de beslissing niet zorgvuldig en niet materieel gemotiveerd, nu zij geen enkele melding maakt van de tegenbewijzen.

Het is weinig zorgvuldig, of evenredig, om louter op basis van deze eenzijdige bewering en niet eensluidende gegevens tot fraude te besluiten, zonder de gegevens en informatie van de verzoeker te aanhoren of hem uit te nodigen op een bespreking.

Dit temeer nu er in de brief van de RSVZ enkel vermeld staat dat de ingevulde vragenlijst 'te weinig' info zou bevatten, zonder dat in de brief (laat staan in de bestreden beslissing) ergens wordt vermeld dat de verzoeker werd gevraagd om bijkomende info of nuttige gegevens te verschaffen. Het betreft ook hier een eenzijdige, niet tegensprekelijke berichtgeving, die zonder meer wordt aanvaard als correct, terwijl het louter over een interpretatie van een ingevulde lijst gaat...

Nu duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing geen eigen grondig onderzoek heeft verricht, maar de eenzijdige visie en standpunt van de administratief niet afdoende geachte vragenlijst aanvaard als bewijsstuk en hier onomstotelijk fraude uit afleidt, moet de beslissing als onzorgvuldig minstens als onvoldoende gemotiveerd worden beschouwd.

Minstens vormt zij geen correct gemotiveerde beslissing in de zin van art. 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet

Er is immers nergens nagegaan of de argumentatie correct, volledig, zorgvuldig of juist is. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd"

3.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 3 EVRM. Verzoeker laat immers na in concreto te duiden op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt.

Voormeld onderdeel van het middel is onontvankelijk en de door de verwerende partij in haar nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het betrokken onderdeel van het middel is gegrond.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin de schending opgeworpen wordt van het materieel motiveringsbeginsel zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

3.5. Kernvaststelling in de bestreden beslissing is dat verzoeker de Belgische autoriteiten heeft misleid om het verblijfsrecht erkend te zien door gebruik te maken van documenten die niet overeenstemden met de werkelijkheid. In concreto stelt de verwerende partij vast dat verzoeker het verblijfsrecht verwierf als zelfstandige maar dat zijn aansluiting bij het Sociaal Verzekeringsfonds retroactief geschrapt werd en dat uit onderzoek van het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (hierna: het RSVZ) blijkt dat verzoeker nooit effectief als zelfstandige aan de slag is geweest. Deze misleidende informatie is volgens verwerende partij van doorslaggevende aard geweest om het verblijfsrecht toe te staan.

3.6. Voor zover verzoeker eraan tilt dat de bestreden beslissing *“INTEGRAAL gebaseerd is op het vermeend frauduleus karakter van de zelfstandige activiteit”*, dient de Raad op te merken dat verzoeker hiermee niet aantoonst dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet of de in het middel aangehaalde beginselen geschonden werden. De Raad ziet niet in en verzoeker verduidelijkt alleszins niet welke andere vaststellingen hij nog verwachtte in de bestreden beslissing.

3.7. Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing enkel gewag maakt van *“recente informatie van de RSVZ”* doch dat niet vermeld wordt over welke precieze documenten het handelt, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing voldoende informatie bevat in het licht van de beslissing tot beëindiging van verzoekers verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker er zich kan op verdedigen. Verder stond het verzoeker vrij om het administratief dossier te raadplegen waarin zich een schrijven van het RSVZ bevindt van 14 augustus 2012, gericht aan het Xerius Sociaal Verzekeringsfonds. In dit schrijven wordt vastgesteld dat het RSVZ niet beschikt over *“voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige”*, waarna het Xerius Sociaal Verzekeringsfonds wordt verzocht om over te gaan tot schrapping van verzoeker *“over de periode van aansluiting 9.02.2010 tot 31.12.2010”*. Het RSVZ verzoekt ook om verzoeker van deze beslissing op de hoogte te brengen. Verder bevindt zich in het administratief dossier een schrijven van het Xerius Sociaal Verzekeringsfonds van 28 augustus 2012 gericht aan verzoeker waarbij ze verwijzen naar een beslissing van het RSVZ inzake verzoeker dat zij ontvangen hebben op 20 augustus 2012 en dat ze tevens in bijlage voegen. Vervolgens wordt meegedeeld: *“Op basis van deze beslissing hebben wij uw dossier moeten schrappen vanaf de begindatum.”* Mocht verzoeker het administratief dossier geraadpleegd hebben, dan zou hij kennis genomen hebben van voormelde brieven en kon hij zo nodig hieromtrent nog verweer ontwikkelen ter terechtzitting, quod non. De Raad ziet bijkomend niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek aangezien hij zelf in zijn verzoekschrift gewag maakt van de voormelde brief van het RSVZ van 14 augustus 2012 en dit als stuk 4 bij het verzoekschrift voegt. Verzoeker weet dus wel degelijk over *“welke precieze documenten het handelt”*. Uit het voormelde kan immers gereconstrueerd worden dat verzoeker kennis kreeg van het schrijven van het RSVZ van 14 augustus 2012 d.m.v. het voormeld schrijven van het Xerius Sociaal Verzekeringsfonds van 28 augustus 2012.

3.8. Voor zover verzoeker van oordeel is dat de brief van 14 augustus 2012 van het RSVZ *“nauwelijks recent”* kan worden genoemd in een beslissing die genomen wordt op 28 januari 2013, dient de Raad op te merken dat informatie die dateert van afgerond vijf maanden voor het treffen van de beslissing bezwaarlijk als oude informatie kan worden bestempeld. Verzoeker toont alleszins niet aan dat deze informatie ondertussen ingetrokken of gewijzigd werd door de betrokken instelling zodat bijkomend niet kan worden ingezien welk belang verzoeker bij zijn kritiek heeft.

3.9. Voor zover verzoeker van oordeel is dat de berichtgeving van het RSVZ *“een louter administratief bericht betreft dat wordt gecontesteerd door de beslissing van de algemene vergadering van 6 april*

2011” waarin verzoekers ontslag wordt aanvaard, en voor zover hieruit dient te worden begrepen dat een beslissing van de buitengewone algemene vergadering van NACAR CVOA, die blijkens het stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, bestaat uit verzoeker en de heer N., waarbij genoteerd wordt dat verzoeker zijn ontslag heeft aangeboden als bestuurder van NACAR CVOA en waarbij de aandelen herverdeeld worden zodat de heer N, 100% van de aandelen bezit, erop wijst dat hij niet retroactief kan worden geschrapt als zelfstandige tot 9 februari 2010 aangezien hij zijn activiteiten slechts neerlegde op 6 april 2011 en alleszins tot die datum diende te worden beschouwd als zelfstandige, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vraag of dit de in punt 3.7. vermelde berichtgeving van het RSVZ van 14 augustus 2012 waarin gemeld wordt dat het niet beschikt over *“voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige”*, kan counteren, het zaak was van verzoeker om dit uit te klaren met het RSVZ en het Xerius Sociaal Verzekeringsfonds. Noch de schrapping als zelfstandige noch de rechtzetting van een schrapping als zelfstandige behoort tot de bevoegdheid van verwerende partij. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat verwerende partij onzorgvuldig handelde door het stuk 3 dat hij voegt bij zijn verzoekschrift niet bij hem op te vragen. Verder wijst de Raad er nog op dat het aan verzoeker die een verblijfsrecht heeft verkregen als zelfstandige toekomt om verwerende partij op de hoogte te brengen indien hij niet langer een zelfstandige activiteit uitoefent en dus zelf stuk 3 gevoegd bij de het verzoekschrift had dienen kenbaar te maken aan verwerende partij . De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoeker zich beroept, rust ook op verzoeker (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

3.10. Verzoeker uit nog kritiek op de in punt 3.7. vermelde brief van het RSVZ maar de Raad herhaalt dat het zaak was van verzoeker om dit zelf uit te klaren met het RSVZ.

3.11. De Raad acht het concluderend niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat verwerende partij verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt aan een schrijven van een overheidsinstelling waarin tot de retro-actieve schrapping als zelfstandige van verzoeker werd besloten. Noch de schrapping als zelfstandige noch de rechtzetting van een schrapping als zelfstandige behoort tot de bevoegdheid van verwerende partij , zodat de Raad niet inziet waarom verwerende partij in deze een grondiger onderzoek had dienen te verrichten. Het was zaak van verzoeker om stappen te ondernemen bij het RSVZ en het Xerius Sociaal Verzekeringsfonds om de beslissing tot schrapping als zelfstandige te laten herzien. Hiervan wordt geen bewijs geleverd.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

- Voor wat betreft het beroep met rolnr. 124 998

3.12. Verzoekster ontwikkelt hetzelfde middel en dezelfde grieven als verzoeker. Er kan dan ook verwezen worden naar de bovenvermelde behandeling ervan. Aangezien verzoekster geen kritiek uit op de andere vaststellingen in de tweede bestreden beslissing, blijven deze overeind.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolrs. X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA